

عنوان مقاله:

ضرورت توسعه مفهوم «پیرنگ داستان» در متون آموزش داستان نویسی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادبیات داستانی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

حسین هاجری - استادیار، مطالعات ادبی، پژوهشکده تحقیق و توسعه علوم انسانی، سازمان مطالعه و تدوین کتب اسلامی و انسانی
دانشگاه ها (سمت)، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

آشنایی دانشجویان با عناصر و سازه های داستانی به عنوان بخش مهمی از برنامه های آموزشی رشته زبان و ادبیات فارسی ایجاب می کند که کتب و منابع آموزشی در این زمینه با اتکاء به مطالعات میان رشته ای، مفاهیمی صحیح و جامع و به روز در توصیف و طبقه بندی این عناصر عرضه کنند. این مقاله بر اساس یک مطالعه موردی، یعنی بررسی مفهوم «پیرنگ»^۱ در کتاب های رایج ادبیات داستانی دانشگاهی نشان می دهد که رویکرد منابع موجود در تعریف پیرنگ عمدتاً متکی بر نظریه ارسطوست. این مقاله ضمن بررسی ابهامات و نقص های موجود در این تعاریف، پیشنهاد می کند برای تقویت و به روزرسانی مفهوم پیرنگ از مطالعات روایت شناسان در این حوزه باید بهره مند شد. مباحثی از حوزه روایت شناسی که می توانند در توسعه مفهوم پیرنگ داستانی و تعمیق آموزش آن موثر باشند و بخش دوم این مقاله سعی در معرفی آنها دارد عبارت اند از: ساختار اساسی داستان؛ واحدهای پایه در روایت؛ شخصیت و پیرنگ؛ رابطه علت و معلولی بین رخدادها؛ دستور زبان روایت.

کلمات کلیدی:

پیرنگ، طرح داستان، روایت شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1620208>

